

kunne finde hinanden, naar vi komme til en Revision af Straffeloven, som sikkerlig er nær forestaaende. Lovforslagets § 2 er Kærnen; den giver Lovforslaget dets Karakter. Den gaar jo ud paa, at legemlig Revselse skal idømmes Personer af Mandkøn mellem 15 og 55 Aar i de Tilfælde af Forbrydelser, som her omtales. At genoptage en almindelig Debat om Pryglestraffens Gavnlighed og Tilstedelighed vil naturligvis ikke være paa sit rette Sted, og det skal jeg afholde mig fra. En enkelt Bemærkning kan det være berettiget at fremsætte i Anledning af det ny, der senere er fremkommet. Men hele Debatten for og imod Pryglestraffen skal jeg lade ligge. Jeg skal kun sige dette, at de fleste af os have enten Ønske om eller ere i alt Fald villige til at indgaa paa en betydelig Skærpelse af Straffeloven med Hensyn til Voldsforseelser og visse Sædelighedsforseelser. Spørgsmaalet er da kun dette, om den skærpede Straf skal være Prygl eller ikke Prygl. Det er derom Kampen har staaet. Jeg skal omtale noget, der tidligere under Forhandlingerne om denne Sag spillede en stor Rolle, nemlig de 180,000 Medborgeres og Medborgerinders Adresse til Lovgivningsmagten angaaende Lovgivningsforanstaltninger over for visse Forbrydelser. Siden vi sidst talte derom, er der fremkommet en Udtalelse herom, som det dog er værd at lægge Mærke til. En fremragende Deltagerinde i denne Bevægelse, en Deltagerinde, der med Rette har en betydelig Autoritet, har senere i et offentligt Tidsskrift under sit Navn udtalt: „Pryglestraffen tiltaler os ikke, da vi frygte for, at den vil virke forraaende baade paa den, der udøver den, og paa den, den udøves paa, og vi desuden ikke tro, at den kan virke tilstrækkelig tæmmende til at hindre Forbrydelsens Gentagelse.“ (*Afbrydelse*: Hvem er det?) Ja, vi kunne jo godt nævne Navnet, da det har staaet offentligt, og det desuden bør nævnes honoris causa, det var Fru Stiftamtmandinde Stampe-Feddersen. Da vi sidst talte om Sagen, og de 180,000's Adresse blev omtalt, forelaa der ikke nogen saadan Udtalelse, og mange gik ud fra den vildfarende Forudsætning, at disse mange Medborgere og Medborgerinder ønskede at faa Legemsstraf indført. Der er intet, der har bekræftet dette, og der er fra en fremragende Deltagers Side offentlig fremkommet en bestemt Modsigelse deraf. I øvrigt modsiges den Mening, at en Straffeskærpelse burde bestaa i Prygl, jo af alt i Verdensudviklingen, og af en-

hver, der har gjort Erfaringer med Hensyn til Forbrydelser og deres Følger. Uagtet dette, have vi gennem det foreliggende Forslag foreslaaet at indføre Pryglestraf paa et Omraade, hvor den hidtil ikke har kunnet udøves. Have ærede Medlemmer lagt Mærke til en Efterretning, der gik hen over hele Verden den 23. Januar 1904 fra St. Petersborg? Den lød paa, at der var udgaaet en kejserslig Ukas om, at Pryglestraf ikke længere kan udøves mod Folk, der ere over 35 Aar. Det er en i denne Belysning meget mærkelig Lovgivningsforanstaltning; ikke i og for sig, thi selvfølgelig er Rusland et fremadskridende Land, og det Tidspunkt kommer selvfølgelig, da man helt afskaffer Pryglestraffen der. Det er da ikke saa besynderligt, at man i Januar Maaned har afskaffet den for Personer over 35 Aar. Det skete altsaa i Rusland, hvor Pryglestraf har udgjort en væsentlig Del af Straffemidlerne, og det skete i Januar, men nu her i Danmark og nu i Marts Maaned faa vi et Lovforslag, hvorved Pryglestraffen foreslaas indført for voksne Mænd indtil 55 Aars Alderen. Har man egentlig tænkt sig, hvad dette vil sige? Har man tænkt, hvor fuldstændig paa tværs det er af hele Verdensudviklingen, hvor paa tværs det er af Folkets Opfattelse, men tillige hvor meget det er paa tværs af den simpleste Retfærdigheds- og Billighedsfølelse? Lad mig nævne et Tilfælde. Det skete i Juleugen i en Landsby, at en Husmand — han var vel omtrent 50 Aar — holdt sin Datters Bryllup. Denne Husmand er en hæderlig Mand, og har et kommunalt Hverv i sin Kommune; men det sker ved en saadan Lejlighed maaske lettere i en tarvelig Hedeby, hvor man ikke til daglig drikker Brændevin, at en Mand kommer uforvarende til at tage et Glas mere, end han kan taale; maaske drikker han slet ikke til daglig, og han faar en Rus. Og saadan gik det den Mand og paa den Dag. Medens han er ude, vil Uheldet, at han møder en Mand, hvis Ansigt han aldrig i sine Dage har kunnet fordrage, for sine Øjne. Sligt kan ske, ja, og der var endogsaa kommet noget imellem, som havde gjort det Ansigt endnu mere ubehageligt. Af sit Hjertes Tilskyndelse giver han den Mand en højst alvorlig og aldeles ufortjent Lussing, som medfører stor Skade for hans ene Øje og gør, at han lider meget betydelig Smerte. En aldeles sagesløs Mand har der været Genstand for en saadan Vold, som her er omtalt. Men det sørgelige er, at denne